

ת"פ 49331/02/16 - מדינת ישראל נגד עומר אלקצאצי, עתמאן אלקסאסי, מאג'ד אל קדאדי - הסתיים עניינו

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דניאל טפרברג

ת"פ 49331-02-16 מדינת ישראל נ' אלקצאצי ואח'

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד חן בן שלום

המאשימה

נגד

1. עומר אלקצאצי
ע"י ב"כ עו"ד חאלד סואלחי
2. עתמאן אלקסאסי ע"י ב"כ עו"ד אהוד בן יהודה
3. מאג'ד אל קדאדי - הסתיים עניינו

הנאשמים

גזר דין-נאשמים 1 ו- 2

גזר דין בעניינים של הנאשם 1 (להלן: עומר) והנאשם 2 (להלן: עתמאן, וביחד: הנאשמים).

עומר הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירת **סיוע לנשיאת ולהובלת נשק** - עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא, בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ובעבירת **שיבוש מהלכי משפט** - עבירה לפי סעיף 244(א) לחוק.

עתמאן הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירת **נשיאת והובלת נשק** - עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק.

עניינו של הנאשם 3 בכתב אישום זה הסתיים. הנאשם 3 הורשע בעבירת **החזקת נשק** - עבירה לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק, ונדון לשישה חודשי עבודות שירות.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 13.2.2016 סמוך לשעה 02:00, נסעו הנאשמים ברכבו של עומר מסוג הונדה (להלן: הרכב), על כביש מספר 38, בקטע הדרך שבין צומת שריגים לכיוון בית ג'וברין. ברכב שהה אדם נוסף בשם טלאל אלקסאסי (להלן: טלאל).

במהלך נסיעתם, החזיק עתמאן ברכב, תוך שעומר מסייע לו, אקדח מסוג FN בקוטר 9 מ"מ (להלן: האקדח), וכן מחסנית לאקדח ובה 11 כדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ. האקדח והמחסנית היו עטופים בגרב לבנה. בנוסף, החזיק עתמאן ברכב בסיועו של עומר, חפיסת כדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ ובה 50 כדורים.

השוטרים דניאל יחזקאלי (להלן: דניאל) ואופק רפאל (להלן: אופק), ממוקמים היו על כביש 38 לצד נידת משטרה

עמוד 1

באורות כחולים ובפנסי איתות מהבהבים. משהתקרב הרכב לעבר הניידת, סימנו לו השוטרים לעצור. הרכב חלף על פני השוטרים ועצר במרחק מהניידת. השוטרים נכנסו לניידת, נסעו לעבר הרכב וחנו מאחוריו ויצאו רגלית לעבר הרכב. דניאל נעמד לצד חלקו האחורי-ימני של הרכב, ואופק פנה לעבר צדו השמאלי, סמוך למקום מושב הנהג - עומר. עומר יצא מהרכב ופנה בדברים לאופק במטרה להסיח את דעתו מעתמאן, כאשר זה האחרון השליך מחלון הרכב את הגרב הלבנה ובה האקדח והמחסנית. הגרב נחתה מרחק שלושה מטרים מהרכב ונתפסה על ידי דניאל. בסמוך לכך, בחיפוש שנערך ברכב, נמצאה מתחת למקום מושבו של עתמאן חפסת כדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ ובה 50 כדורים, על המושב עצמו בו ישב עתמאן נמצאה חפסת כדורים נוספת ובה 50 כדורים. ברצפת הרכב סמוך למקום מושבו של עתמאן, נמצאו גרזן, פטיש, ושני מברגים. במושב האחורי נמצא גם כובע גרב שחור ובו חרכים לפה ולעיניים.

במעשיהם המתוארים לעיל, נשא עומר והוביל נשק, תוך שעתמאן מסייע לו בכך.

נוכח העובדה שעומר פנה לאופק בניסיון להסיח דעתו מכך שעתמאן השליך את האקדח והמחסנית מחלון הרכב, עשה עומר דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי.

טיעוני המאשימה לעונש

במסגרת הראיות לעונש, הציגה המאשימה את רישומו הפלילי של עומר, הכולל הרשעה פלילית משנת 2013 בגין ביצוע עבירה של שימוש במסמך מזויף. בנוסף, נדון עומר פעמיים לעונשי מאסר בפועל בגין ביצוע עבירות תעבורה.

עתמאן נעדר עבר פלילי.

הודגש, כי עבירות הנשק מבוצעות לרוב על מנת לאפשר עבירות נוספות והן תורמות להרחבת מעגל האלימות ולתוצאות קשות בעקבות כך.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על כך שיש להחמיר בענישה בגין עבירות נשק, ולהעדיף את אינטרס הציבור על פני נתוניו האישיים של הנאשם. בהקשר לכך צוינו פסקי הדין שניתנו בע"פ 761/07 **מדינת ישראל נ' אדרי** (פורסם בנבו, 22.2.2007); וע"פ 2251/11 **נפאע נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 4.12.2011).

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה צוין, כי עומר סייע לעתמאן סיוע שאינו רגעי, כאשר הסיע אותו ברכבו במהלך נסיעה לא קצרה. לאורך כל הדרך הבינו הנאשמים את הפסול במעשיהם, ולראיה, כאשר נתקלו בשוטרים ניסו להיפטר מהאקדח והתחמושת. בנסיבות אלה, עתרה המאשימה למתחם שבין 22 ל-40 חודשי מאסר בפועל לעתמאן, ומתחם שבין 12 עד 24 חודשי מאסר בפועל לעומר.

בנוגע למדיניות הענישה, הפנתה המאשימה לע"פ 9373/10 **ותד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.9.2011) (להלן: **עניין ותד**), שם גזר בית המשפט העליון עונש של 30 חודשי מאסר, על נאשם שהחזיק בביתו אקדח ומחסנית עם 12 כדורים. עוד הפנתה המאשימה לת"פ 5127/06 **מדינת ישראל נ' כרכור** (פורסם בנבו, 10.7.2006), שם נגזרו 24 חודשי מאסר בפועל על נאשם שנתפס מחזיק אקדח ותחמושת גנובים. המאשימה הפנתה לפסיקה נוספת התומכת לגישתה במתחם העונש הראוי שיש לקבוע בעניינם של הנאשמים.

סוף דבר, ובהתחשב בכך שהנאשמים הודו וחסכו זמן שיפוטי, כי עתמאן נעדר עבר פלילי וכי עומר הינו בעל עבר פלילי,

עתרה המאשימה להשית על עומר עונש של 18 חודשי מאסר בפועל. על עתמאן, עתרה המאשימה להשית עונש של 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי מרתיע וקנס.

טיעוני הנאשמים לעונש

הנאשם 1 - עומר

בפתח דבריו קבל ב"כ של עומר על כך שכנגד טלאל, ששהה אף הוא ברכבם של הנאשמים, לא הוגש כתב אישום. ועוד הלין על כך, שכנגד הנאשם 3 הוגש כתב אישום על החזקת תחמושת בלבד, לבסוף הוסכם שעונשו ירוצה בעבודות שירות. לגישת ב"כ עומר הדבר עולה לכדי "אכיפה בררנית" מצד המאשימה, ומקים לו טענת הגנה מן הצדק. בנוסף, הדבר אינו עולה בקנה אחד עם עיקרון אחדות הענישה.

צוין, כי עניינו של עומר דומה מאוד לעניינו של טלאל ושל הנאשם 3, ולא ברורה ההבחנה שעשתה המאשימה בין עומר וביניהם.

בהקשר לכך הודגש, כי על אף שעומר הודה בכתב האישום המתוקן, הרי ש-"אכיפה בררנית" מצד המאשימה, עשויה להוביל אף להקלה בעונש כפי שנקבע בפסק הדין בעניין **קלנר** (ע"פ 4456/14 **קלנר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.12.2015)).

הוסף, כי הפסיקה שהציגה המאשימה בנוגע לנשיאה והובלת נשק מתייחסת לעבירה המושלמת, ולא לסיוע לה. הוטעם, כי בסופו של יום לא נגרם כל נזק ממעשי הנאשמים.

בנוגע לגזירת העונש בתוך המתחם, צוין כי עומר לוקח אחריות על האישום המיוחס לו, והודאתו אינה מן השפה ולחוץ. הוסף, כי מטבע הדברים כאשר כתב באישום הוגש בגין סיוע בלבד, חלקו של עומר בעבירה מצומצם.

בנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, הפנה ב"כ עומר לת"פ (מחוזי נצ') 14513-12-13 **מדינת ישראל נ' עמאש** (פורסם בנבו, 1.7.2015), שם נגזרו 4 חודשי מאסר בפועל לנאשם שהורשע בסיוע לנשיאת והחזקת נשק שלא כדין.

עוד הפנה ב"כ עומר לת"פ 9785-12-15 **מדינת ישראל נ' גאבר** (פורסם בנבו, 19.6.2016), שם נגזרו 6 חודשי מאסר על נאשם שהורשע בסיוע לנשיאה והובלת נשק. וכן לפסיקה נוספת התומכת לגישתו במתחם העונש שיש לקבוע בעניינו של עומר.

הוטעם, כי עומר אכן ריצה עונש מאסר מאחורי סורג ובריח, אך מאסר זה נבע מעבירות תעבורה בהן הורשע.

לעומר אין הרשעות בתחום האלימות או הנשק, ולא נשקפת ממנו מסוכנות.

סוף דבר, עתר הסניגור להשית על עומר עונש של מספר חודשי מאסר, שירוצו בעבודות שירות.

באשר לטענה לאכיפה בררנית מצד המאשימה, השיב ב"כ המאשימה כי כנגד טלאל לא הוגש כתב אישום, כיוון שלא נמצאו נגדו ראיות. למאשימה מסור שיקול דעת להחליט אם ישנן ראיות המצדיקות העמדה לדין כנגד אדם, ולא נטען כי המאשימה הפעילה שיקול דעת זה באופן לא ראוי. בנסיבות אלה אין מקום לטענת אכיפה בררנית.

עמוד 3

למחלוקת זו בין הצדדים, אתייחס בהמשך.

הנאשם 2 - עתמאן

ב"כ עתמאן הדגיש כי מדובר במעידה ראשונה בחייו של עתמאן, והוא מצר ומתחרט עליה מאוד. בהינתן עברו הנקי, יש להעדיף בעניינו את הגישה השיקומית. בא-כוחו הפנה לפסק הדין בע"פ 779/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.4.2015), שם המיר בית המשפט העליון עונש מאסר ממושך שנגזר על נאשם בעבודות שירות, נוכח הליך שיקומי יוצא דופן של הנאשם. בהתאם לכך ביקש לגזור גזירה שווה מפסק הדין בעניינו.

הודגש, כי שירות המבחן התרשם באופן חיובי מעתמאן, וכי המעצר ומעצר הבית בהם שהה היוו גורם מרתיע עבורו.

עתמאן מטופל בשלושה ילדים קטנים, הסובלים מבעיות בריאותיות, והוא מתאמץ לפרנסם ולטפל בהם. מצבו הכלכלי בכי רע.

בפני בית המשפט הוצג מכתב ממעון יום שיקומי ברהט, בו צוין כי עתמאן הוא דודו של יחיא, המטופל במעון בגין בעיות בריאותיות קשות. עתמאן מסייע ככל יכולתו בטיפול ביחיא, והפגין לאורך השנים חמלה, דאגה ואכפתיות. כן הוצגו בפני בית המשפט תלושי משכורת המעידים על כך שעתמאן עובד בעבודה קבועה ומשתדל לפרנס את משפחתו.

גם ב"כ עתמאן הדגיש כי לא נגרם נזק ממעשי הנאשמים, וכי אין אינדיקציה לכך שהנאשמים ביקשו לעשות בנשק שימוש למטרה פלילית.

סוף דבר, עתר ב"כ עתמאן שלא לגזור על הנאשם עונש מאסר מאחורי סורג ובריה, ולהסתפק בעונש של מספר חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

בנצלם את זכות המילה האחרונה, הביעו הנאשמים חרטה על מעשיהם, והצהירו כי אלה לא יישנו. עתמאן אף ביקש מבית המשפט להתחשב במצבו הכלכלי הקשה.

תסקירי שירות המבחן

ביום 21.5.2017 התקבלו תסקירי שירות המבחן בעניינם של הנאשמים.

הנאשם 1 - עומר

עומר בן 32, נשוי ואב לשני ילדים קטינים. עם סיום לימודיו התיכוניים החל לעבוד בעבודות מזדמנות.

עומר מסר לשירות המבחן כי ביום האירוע נסע עם קרובי משפחתו לבילוי. רק כשנעצר הרכב בו נסעו על ידי המשטרה, התוודה בפניו עתמאן כי הוא מחזיק נשק ברכב. עומר ציין באוזני שירות המבחן, כי מאחר ועתמאן הוא בן משפחתו, אינו יכול "מבחינה תרבותית" להסגיר אותו לגורמי החוק. עוד מסר כי הדבר יכול לגרום לסכסוך משפחתי.

שירות המבחן ציין כי עומר נוקט בצמצום בנוגע לאחריותו לביצוע העבירה. במצבי לחץ עלול עומר לפעול באופן אקטיבי ואימפולסיבי למען ערכי שייכותו ומשפחתו.

כגורמי סיכוי ציין שירות המבחן כי ההליך המשפטי המתנהל נגד עומר מהווה עבורו גורם מרתיע, וחיידד עבורו גבולות של מותר ואסור.

שירות המבחן המליץ לדחות את הדיון בעניינו של עומר ב-4 חודשים, על מנת לבחון את התאמתו לשילוב בהליך טיפולי, כאשר בתום תקופה זו יוגש תסקיר משלים מטעם שירות המבחן.

הנאשם 2 - עתמאן

עתמאן בן 28, נשוי ואב לשלושה ילדים קטינים. עם סיום לימודיו התיכוניים החל לעבוד בעבודות מזדמנות. בני משפחתו מנהלים אורח חיים נורמטיבי, למעט אחד מאחיו שהיה עצור בעבר בגין הסעת שבח"ים.

עתמאן נעדר עבר פלילי. הוא הודה בביצוע העבירה, וטען כי החזיק את הנשק על רקע איומים כלפיו.

כגורמי סיכון, ציין שירות המבחן כי עתמאן נוטה לפעול באימפולסיביות במצבי לחץ, ואינו פונה לסביבה לקבלת עזרה. עתמאן מתפקד באופן תקין וחיובי במישורי חיייו השונים, מבחינה משפחתית, חברתית ותעסוקתית. המעצר היווה עבורו גורם מרתיע.

במסגרת ההמלצות המליץ שרות המבחן לדחות את הדיון בעניינו של עתמאן ב-4 חודשים, על מנת לבחון את התאמתו לשילוב בהליך טיפולי, כאשר בתום תקופה זו יוגש תסקיר משלים.

יצוין, כי לאור העובדה שמדובר בנאשמים בגירים, ולאור העובדה ששירות המבחן לא המליץ על הליך טיפולי אלא רק על בחינת התאמת הנאשמים להליך זה, לא מצאתי לדחות את הדיון לצורך קבלת תסקיר משלים (ראו החלטתי מיום 7.8.2017, עמ' 27 לפרוטוקול; לעניין זה ראו גם רע"פ 4574/17 **חמד אבו עראר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.8.2017), פס' 12 להחלטת כב' השופט א' שוהם).

דין והכרעה

ראשית, אתייחס לטענת ב"כ עומר לאכיפה בררנית מצד המאשימה, עקב העובדה שכנגד טלאל, ששהה אף הוא ברכב, לא הוגש כתב אישום.

ההגנה מן הצדק מעוגנת בס' 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. סעיף זה קובע כי נאשם יכול לטעון כטענה מקדמית את הטענה לפיה: "**הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים**

בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

סתירה זו תיתכן גם במצב של אכיפה בררנית של החוק, והכוונה למקרים בהם הרשות אוכפת את החוק כנגד פלוני, אך לא כנגד אלמוני שעשה מעשה זהה או אף חמור יותר. אכיפה מעין זו נוגדת את עיקרון השוויון בפני החוק, באופן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין אנשים או מצבים דומים.

לא שוכנעתי כי זה המצב בענייננו.

בעניין **זקין** (בג"צ 9396/96 סימונה זקין ואח' ראש עיריית באר שבע ואח', פ"ד נג (3) 289, 307), ציין כב' השופט א' ברק:

"אם לכאורה יש יסוד בראיות לטענה של אכיפה בררנית, מתערערת החזקה בדבר חוקיות ההחלטה המינהלית. כתוצאה עובר הנטל אל הרשות המינהלית להראות כי האכיפה, אף שהיא נראית בררנית, בפועל היא מתבססת על שיקולים ענייניים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטת הרשות. אם הרשות אינה מרימה נטל זה, עשוי בית-המשפט לפסול את ההחלטה בגין שיקול זר או בגין פגם אחר שנתגלה בה, או לתת סעד אחר כנגד הפגיעה בשוויון".

בענייננו, אכן היה מקום לתהות מדוע, לא הוגש כתב אישום כנגד טלאל. אלא ששאלה זו קיבלה מענה מב"כ המאשימה, שהסביר כי לא נמצאו ראיות הקושרות את טלאל לעבירת ההחזקה או הסיוע לה (עמ' 36 שו' 29 ו-30). תימוכין לדברים אלה אני מוצא בעובדה שנאשם 3, ששחרר ממעצר, נעצר שנית לאחר שנמצאה טביעת אצבע שלו על חפיסת התחמושת. הנה כי כן, אין לומר כי המאשימה הפעילה שיקול דעת שרירותי עת החליטה להגיש כתב אישום כנגד הנאשמים בתיק, בעוד טלאל שולח לדרכו. לכך יש לצרף את העובדה כי בניגוד לטלאל, פעל עומר באופן אקטיבי להסחת דעתו של השוטר אופק על מנת שעתמאן יפטר מהאקדח והמחסנית, ומעשה זה קשור באופן הדוק לעבירת הסיוע להחזקה.

לא למותר לציין כי ההגנה מן הצדק טענה מקדמית היא, ועל אף שניתן להעלותה בכל שלב בהליך הפלילי, ראוי להעלותה מוקדם ככל הניתן. הטענה הועלתה ע"י סניגורו של עומר רק בשלב הטיעונים לעונש, וזאת - לאחר הודאתו של עומר במיוחס לו. במצב דברים זה, היפוך נטל הראיה אל המאשימה, כי פעלה משיקולים ענייניים בלבד, אינו מובן מאליו.

סיכומו של דבר, אני דוחה את טענת עומר לאכיפה בררנית מצד המאשימה, ואפנה למלאכת גזירת הדין.

סימן א1 לחוק מנחה את בית המשפט לגזור עונש המבטא "יחס הולם בין חומרת מעשה העברה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם" (סעיף 40 לחוק). לשם כך, על בית המשפט לקבוע 'מתחם עונש הולם', המבוסס על: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העברה; (2) מידת הפגיעה בערך החברתי; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; (4) נסיבות הקשורות בביצוע העברה (סעיף 40ג לחוק). בשלב הבא, על בית המשפט לקבוע את העונש בתוך מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג(ב) לחוק). כשמדובר במי שהורשע בריבוי עבירות, הליך גזירת הדין כולל שלושה שלבים. בשלב הראשון על בית המשפט לקבוע בהתאם לסעיף 40ג לחוק, האם עבירות אלה מהוות אירוע אחד או כמה אירועים, על פי מבחן "הקשר ההדוק" שהתפתח בפסיקה (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.10.2014) (להלן: עניין ג'אבר); וכן ע"פ 1127/13 גברזגיי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.1.2014) וע"פ 4702/15 עביד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.4.2016)). אם מדובר בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם עונש

הולם לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

עבירות בנשק, טומנות בחובן פוטנציאל לפגיעה בגוף וברכוש, ופגיעה בביטחון אזרחים תמימים, העלולים להיקלע למצבים בהם ייעשה שימוש בנשק. הערכים הנפגעים אפוא, הם ביטחון הציבור ושלטון החוק. כב' השופטת ע' ארבל ציינה בע"פ 5120/11 **שתיווי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.12.2011) כי:

"לא אחת עמד בית משפט זה על החומרה היתרה הנודעת לעבירות נשק בכלל ולעבירת החזקת נשק שלא כדין בפרט המקימה סיכון ממשי וחמור לציבור ויוצרת פוטנציאל להסלמה עבריינית ולפיכך מחייבת ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצעי העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשית לריצוי בפועל".

ובענין אחר ציין כב' השופט א' א' לוי כי:

"ניסיון השנים האחרונות מלמד שנשק המוחזק שלא כדין מוצא את דרכו לעתים לידיים עוינות, ולעתים נעשה בו שימוש למטרות פליליות, ואלה גם אלה כבר גרמו לא אחת לאובדן חיי אדם, ולפגיעה בחפים מפשע שכל "חטאם" נבע מכך שהם נקלעו בדרך מקרה לזירת הפשע. כדי להלחם בכל אלה צריך העונש לבטא את סלידתה של החברה ודעתה הנחרצת שלא להשלים עם עבריינות בכלל, ומסוג זה בפרט (ע"פ 761/07 מדינת ישראל נ' אדרי (פורסם בנבו, 22.2.2007))."

הנאשמים הבינו היטב את הפסול בהחזקת והובלת הנשק, ועל כך תעיד העובדה כי לא עצרו את רכבם לבקשת השוטרים, וכי כאשר לבסוף עצרו, ניסו להעלים את הראיות נגדם. הפגיעה בערכים המצוינים לעיל, היא ברמה בינונית.

מדיניות הענישה

בעניין **ותד** גזר בית המשפט העליון 30 חודשי מאסר בפועל, על נאשם שנמצא מחזיק בביתו מתחת למזרון המיטה, אקדח ומחסנית בה היו 9 כדורים. 63 כדורים נוספים נמצאו מוטמנים בחצר. בע"פ 4329/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.10.2010), נדחה ערעורו של נאשם שנתפס עם אקדח טעון ברכבו, מבלי שהיה מורשה לכך. גזר הדין שהוטל בבית המשפט המחוזי, 20 חודשי מאסר בפועל ו-16 חודשי מאסר על תנאי, נותר על כנו.

בת"פ 12109-06-15 **מדינת ישראל נ ג דאת** (פורסם בנבו, 27.9.2016), דן כב' השופט א' כהן נאשם שהורשע על פי הודאתו בנשיאת נשק שלא כדין, לעונש של 9 חודשי מאסר בפועל, ומאסר על תנאי למשך 12 חודשים. בת"פ (מחוזי ים) 53169-10-13 **מדינת ישראל נ' עבדו אל רחמן** (פורסם בנבו, 13.7.2014), גזר השופט א' כהן שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, על נאשם אשר נשא אקדח טעון במחסנית ריקה, כאשר זמן מה קודם לכן ירה באקדח 15 יריות לכיוון לא ידוע.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לכך שלמעשיהם של הנאשמים קדם תכנון, כאשר האקדח והמחסנית הוסלקו בתוך גרב, והועברו על יד הנאשמים ליעד לא ידוע.

יש גם לתת את הדעת לעובדה שבסופו של יום לא נגרם נזק ממעשי הנאשמים, אם כי פוטנציאל הנזק כתוצאה משימוש בנשק בלתי חוקי, גבוה מאוד. נשק המוחזק שלא כדין עלול למצוא דרכו לידיים עוינות ועלול לשמש למטרות פליליות שונות: "**עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מבלי שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד**" (דברי כב' עמוד 7

השופטת ע' ארבל בע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן** (פורסם בנבו, 19.1.2014).

עבירת השיבוש מהלכי משפט בה הורשע עומר, קשורה קשר הדוק לעבירת הסיוע לנשיאת נשק בה הורשע, ועל כן ייקבע מתחם עונש אחד לשתי העבירות.

בחינת הערכים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, עיון במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הובילו אותי לכלול מסקנה כי מתחם העונש בעבירות בהן הורשעו הנאשמים, הוא בין 6 חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר בפועל לעומר - הנאשם 1, ובין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל לעתמאן - הנאשם 2.

בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

כמצוות סעיף 40 לחוק, אבחן את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לצורך קביעת העונש בתוך המתחם.

הנאשמים הודו בביצוע המיוחס להם, ובכך חסכו זמן שיפוטי יקר. נסיבה זו בהכרח תיזקף לזכותם של הנאשמים.

הפגיעה בנאשמים ובמשפחותיהם כתוצאה מהעונש שיושת עליהם, אינה פשוטה. הנאשמים מטופלים בילדים קטנים, ומצבם הכלכלי אינו מן המשופרים.

כפי שצוין לעיל, לעומר עבר פלילי הכולל הרשעה בעבירת שימוש במסמך מזויף, והרשעה בעבירות תעבורה בגינן אף ריצה עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח.

עתמאן נעדר עבר פלילי.

בשקלול הנתונים והאיזונים, ותוך שנתתי דעתי לאופי האירוע בגינו הורשעו הנאשמים, לעבירות שהורשעו בהן, למצבם המשפחתי של הנאשמים ולכך שהנאשמים הודו במיוחס להם, מצאתי לגזור את עונשם של הנאשמים בתחתית מתחם העונש.

סוף דבר, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשם 1 - עומר

א. 7 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. (14.3.17- 13.2.17).

ב. חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם עבירה בה הורשע, במשך 3 שנים מיום שחרורו.

הנאשם 2 - עתמאן

א. 10 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. (14.3.17- 13.2.17).

עמוד 8

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם עבירה בה הורשע, במשך 3 שנים מיום שחרורו.

הנאשמים יחלו בריצוי מאסרם ביום 10.1.2018.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

העתק גזר הדין יישלח לשירות המבחן.

ניתן היום, י"ט כסלו תשע"ח, 07 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.